

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 100, decembrie 2020

100. Ausgabe, Dezember 2020

PASTORALA de CRĂCIUN-2020

† Mitropolitul SERAFIM

„Nu vă temeți... Că vi s-a născut azi Mântuitorul care este Hristos Domnul” (Luca 2,10-11). „Priveghați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26, 41).

Cuvintele „Nu vă temeți...” adresate de îngerul Domnului păstorilor din Betleem, precum și îndemnul Mântuitorului: „Priveghați și vă rugați...” ne răsună în inimă și nouă, astăzi când sărbătorim Nașterea Domnului într-o vreme de mari încercări pentru lume. Nici unul dintre noi n-a mai trăit astfel de vremuri care ne amenință cu boala și cu moartea, la tot pasul. De aceea acum, mai mult ca oricând, avem nevoie de rugăciune, de ajutor și de încurajare. Suntem însă conștienți că nimeni nu ne poate ajuta și încuraja în lupta cu boala și cu necazurile vieții decât numai Dumnezeu care lucrează nemijlocit în inima fiecărui om, dar și prin oamenii cărora le pune în inimă compasiune față de semenii lor.

Inima este locașul lui Dumnezeu. Din Sfânta Scriptură știm că „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4, 24) și că este prezent pretutindeni: în cer, pe pământ și în toată creația Sa, dar mai ales în inima omului. De aceea Dumnezeu ne cere inima: „Fiule, dă-mi inima ta” (Pilde 23, 26). În inima fiecărui om, Dumnezeu se ascunde în chip tainic, misterios, pentru că în inimă se concentrează toată ființa noastră, toată umanitatea și toată creația. **Inima este locașul de preferință a lui Dumnezeu, locul cel mai sfânt din lume, locul întâlnirii omului cu Dumnezeu.** Totuși prezența lui Dumnezeu în inimă n-o simte oricine, ci numai cei cu adevărat credincioși care fac efortul de a intra prin rugăciune în ea. Dumnezeu fiind dragoste, respectă libertatea omului și nu se impune în nici un fel, ci așteaptă să ne întâlnim cu El de bună voie, în inimă.

Icona Nașterii Domnului de pe Iconostasul Bisericii noastre, pictată de Mag. Ioan Buliga

„Iată stau la ușă și bat...”, zice Mântuitorul (Apocalipsa 3,20). Domnul bate la ușa inimii, însă nu din afară, ci dinăuntru, cu bătăi nezmotoase, ci delicate, abia percepute, tocmai pentru că nu vrea să ne oblige să-l deschidem. Dar porțile inimii noastre sunt adeseori ferecate de nepăsare sau de lipsa de sensibilitate. Suntem prea ocupați cu lucrurile lumii acesteia și uităm de Dumnezeu, uităm de inimă și ne împrăștiem în cele din afară. Sau suntem prea mândri și nu ne putem smeri, coborând în adâncul inimii ca să -L întâlnim pe Hristos Cel „blând și smerit cu inima” (Matei 11, 29). Omul mândru, chiar dacă i se pare că este credincios, nu-L va putea întâlni niciodată pe Hristos în inima sa!

Dar dacă ne rugăm stăruitor, zi de zi, cu mintea concentrată numai la rugăciune, porțile de piatră ale inimii vor ceda, încetul cu încetul, iar Hristos ne va încălzi inima și toată ființa cu harul Său. Astfel cele dinlăuntru ale noastre, toate puterile sufletești și trupești se vor înnoi și înmulți. „*Înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale*”, zice Psalmistul David (Psalm 102, 5). Într’adevăr cel ce roagă mult simte cum i se înnoiesc puterile lăuntrice, simte cum întinerește! Totodată prin rugăciunea făcută cu smerenie și cu durere pentru păcate, Hristos Domnul ne ușurează conștiința și ne dă putere să biruim treptat păcatul.

Să fim convinși că rugăciunea este cel mai important leac pentru toate bolile sufletești și trupești, precum și pentru toate necazurile și ispitele vieții. Prin rugăciune, Hristos Domnul din inima noastră alungă din noi toate fricile: frica de boală, frica de vrăjmași, frica de nereușite în viață, frica de ziua de mâine, frica de moarte... Prin rugăciune, Hristos ne dă putere să trecem peste toate încercările vieții, ne vindecă de depresie și ne dă o gândire pozitivă în toate, ne dă nădejde și curaj ca să nu ne temem de nimeni și de nimic pentru că viața noastră este în mâinile Lui. „**Totul este har**”, adică totul, până la cele mai mici amănunte ale vieții noastre de zi cu zi și de ceas cu ceas, se petrece după voia lui Dumnezeu. „*La voi și perii capului, toți sunt numărați*”, ne spune Domnul (Matei 10, 30). Astfel tot ce ni se întâmplă în viață, atât cele bune cât și cele care ni se par rele, toate sunt spre binele nostru. „*Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe El*” (Romani 8, 28). Iar semnul că-L iubim pe Dumnezeu este tocmai rugăciunea. Dacă ne rugăm puțin, îl iubim puțin pe Dumnezeu; dacă ne rugăm mult, îl iubim mult. De aceea Mântuitorul ne îndeamnă să priveghem și să ne rugăm mereu (cf. Matei 26, 41), iar Sf. Apostol Pavel ne spune: „*Stăruți în rugăciune...*” (Coloseni 4, 2) și: „*Rugați-vă neîncetat*” (I Tesaloniceni 5, 17).

Dumnezeu lucrează, de asemenea, și prin oameni. Când vrea să ne ajute, pentru că-L iubim și ne rugăm, pune în inima oamenilor îndemnul de a veni în ajutorul nostru în diferite chipuri. Să credem că atunci când suntem bolnavi Dumnezeu ne va scoate în cale doctorul cel mai bun și medicamentele cele mai potrivite. Dacă suntem săraci, ne va trimite oameni buni care să ne ajute. Dacă suntem triști și abătuți, ne va încuraja printr-un semen al nostru.

Sfântul Sinod al Bisericii noastre a proclamat anul 2021 ca „Anul omagial al pastorației românilor din afara granițelor României” și ca „Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul”. Noi, cei care trăim departe de Țară, știm cât de grea este viața noastră bisericească în condițiile de Diaspora (împrăștiere) pentru că nu avem parohii suficiente și, mai ales, biserici proprii în care să ne rugăm. Cei mai

mulți credincioși sunt nevoiți să parcurgă distanțe mari până la cea mai apropiată parohie. Preoții sunt, de asemenea, nevoiți să lucreze pentru a-și întreține familia. Cu toate acestea, ca slujitori ai lui Hristos, facem tot ce ne stă în putință pentru a ajunge la sufletul fiecărui credincios care apelează la noi. Și ne bucurăm de toți care ne cer rugăciunea, sfatul și ajutorul.

Pentru a fi cât mai des în legătură cu credincioșii noștri, mai cu seamă în condițiile actuale de pandemie, ne folosim cu înțelepciune și de instrumentele tehnicii moderne: telefonul și internetul. Aș spune că **specificul pastorației în Diaspora este tocmai acela al legăturii personale cu credincioșii.** Noi încercăm, pe cât ne stă în putință, să mergem acolo unde sunt credincioșii noștri pentru a-i atrage spre Hristos, nu doar să-i așteptăm să vină la biserică. Taina Spovedaniei rămâne însă mijlocul cel mai important de legătură cu credincioșii. În această Sfântă Taină toți ne deschidem inima înaintea lui Dumnezeu și înaintea duhovnicului. Ea creează cea mai strânsă legătură între credincios și preot. Să fim încredințați că numai prin spovedania deasă și prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului ne putem schimba viața. De aceea să îndrăznim să ne spovedim cât mai des, nu doar în cele patru posturi, ci chiar lunar.

Să nu uităm nici pe cei dragi ai noștri trecuți în veșnicie, ci să-i pomenim mereu la slujbele Bisericii și să facem pentru ei milostenie cu cei săraci. Dacă acum, în vremuri de pandemie, suntem împiedicați să mergem de Sfintele Sărbători în Țară, așa cum mulți ne-am fi dorit, să nu pregetăm să mergem acasă după ce va trece, cu voia Domnului, această perioadă dificilă. Să ne vizităm cât mai des părinții și rudeniile din Țară, ca și cimitirele unde sunt înmormântați cei din neamul nostru.

Punându-vă la inimă aceste sfaturi duhovnicești, Vă urez tuturor să petreceți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului cu pace și cu bucurie și chem binecuvântarea Pruncului Iisus născut în Peșera Betleemului peste voi și peste familiile voastre.

Sărbători fericite și La mulți ani! Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul.

POPAS de BUCURIE și de MULȚUMIRE

† Mitropolitul SERAFIM

La apariția numărului 100 al revistei „Chemări la Hristos”, mă bucur să adresez Preacucernicului Părinte Prof. Dr. Nicolae Dura, inițiatorul și editorul ei, precum și cititorilor un mesaj de binecuvântare și de felicitare. Numele inspirat al revistei arată deja scopul ei, ținta pe care o urmărește și anume să-i cheme pe cititori la Hristos. Ce chemare mai frumoasă și mai sfântă poate fi ca chemarea la Hristos. La Hristos, Care a zis despre Sine: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14, 16)! Să fim convinși că **nu există Cale, Adevăr și Viață în afară de Hristos!** Calea care nu duce la Hristos este drum rătăcitor. Adevărul care nu-l recunoaște pe Hristos este minciună. Viața fără Hristos este moarte. Și când ne gândim cât de mulți dintre noi rătăcim în lumea aceasta pe alte căi în loc să mergem pe Calea lui Hristos; cât de mulți suntem vrăjiți de minciuna lumii acesteia după care fericirea constă în bunurile materiale și în plăcerile simțurilor și cât de mulți trăim o viață desfigurată de păcate și de patimi, care este mai mult moarte decât viață! „*Ai nume că trăiești, dar ești mort*” (Apocalipsa 3,1).

Slujitorii Altarului, în primul rând, dar și credincioșii au datoria de ai chema pe oameni la Hristos, prin cuvântul lor, dar mai ales prin exemplul vieții lor trăită în iubire față de Dumnezeu și față de oameni. „**Priviți-i cât de mult se iubesc. Să devenim și noi creștini!**”, ziceau păgânii despre creștinii primelor secole! Astăzi, credința și dragostea s-au răcit atât de mult încât cei mai mulți creștini nu se ridică nici măcar la nivelul moral de viațuire al necreștinilor! Să ne gândim numai la faptul că țările, majoritar creștine, cum este și România, sunt pe primele locuri în lume în ce privește avortul, crimă împotriva lui Dumnezeu, Dătătorul vieții, Care a poruncit: „*Să nu ucizi!*” (Porunca a șasea din Decalog). Iar datorită împutinării drastice a nașterilor în lumea creștină, aceasta se îndreaptă spre pieire. „**Pieirea ta prin tine, Israele!**”

Părintele Nicolae se stăduiește „*cu timp și fără timp*” (II Timotei 4, 2), cu dăruire totală, să-i cheme pe oameni la Hristos prin toate mijloacele. Dar cât de greu este pentru un preot să-i convingă pe oameni să vină la Hristos, adică la Biserica Sa. Majoritatea au alte priorități: să se realizeze pe plan material, să caute confortul și să profite cât mai mult de plăcerile vieții. Ei își fac timp pentru toate, dar nu pentru Biserică și pentru rugăciune! Însă mai târziu (să nu fie prea târziu!) își vor dau seama de rătăcirea lor și de faptul că în lumea aceasta „**totul este deșertăciune, în afară de a-L iubi pe Dumnezeu și a-L sluji Lui!**”.

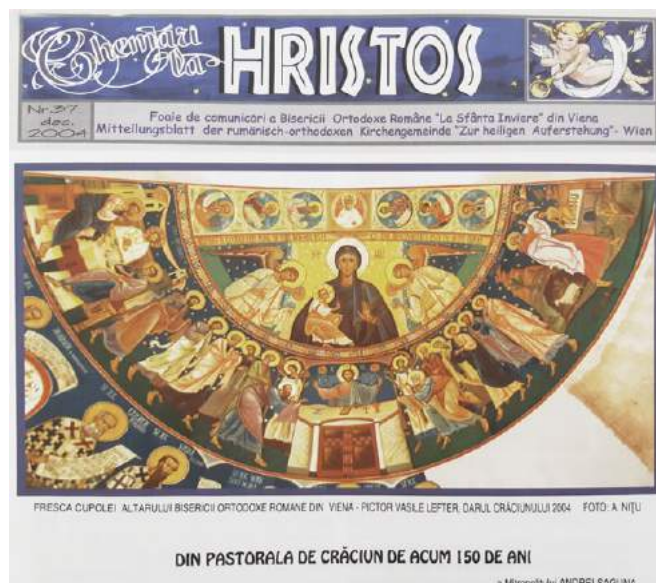
Dar deși vocea preotului către păstoriții săi, ca și vocea mamei sau a tatălui către copiii care apucă pe

căi greșite răsună adeseori în urechi surde și inimi împietrite, nu trebuie să ne descurajăm, ci să ne înmulțim rugăciunea. Căci „*cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu*” (Luca 18, 27). Să nu ne pierdem niciodată nădejdea și curajul în purtarea crucii zilnice, cât de grea ar fi, cu încredințarea că **singura cale care duce la Hristos este crucea!** „*Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie*” (Luca 9, 23).

Revista „Chemări la Hristos” se bucură de aprecierea cititorilor pentru că este editată cu har și dăruire de Părintele Nicolae. Conținutul ei este bogat și variat. În ea, cititorul găsește cuvinte de învățătură ortodoxă, pagini de istorie, biografii ale unor tineri angajați în viața Bisericii, informații din lumea creștină... Lectura ei este reconfortantă, ne desprinde pentru un moment de grijile vieții care ne obosesc uneori peste măsură și ne întărește sentimentul apartenenței la Biserica lui Hristos.

Îndemnăm pe toți credincioșii noștri să citească această revistă și chemăm binecuvântarea Domnului peste Părintele Profesor Nicolae și peste cititorii ei!

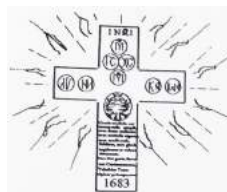
SLAVĂ ȘI MULȚUMIRE lui DUMNEZEU

Pr. Nicolae DURA

În starea noastră de creștini – de „copii ai lui Dumnezeu”, întru devenire – se cuvine să viețuim nu doar cu cereri, ci și cu aceste două coordonate: slăvirea sau premărirea și mulțumirea ce o aducem Ziditorului și Purtătorului nostru de grijă: Domnului și Dumnezeului nostru. Viața, anii și toate clipele existenței noastre sunt și ar trebui să fie însoțite de experiențele dăruite de expresiile liturgice: „*Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh*”, sau „*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*”, ori „*Slavă îndelung răbdării Tale Doamne, slavă Ție*”, sau de cuvintele inspirate ale Sf. Ioan Gură de Aur, rostite înainte de a-și da obștescul sfârșit în exilul nedrept: „*Slavă lui Dumnezeu pentru toate*”. De aceea și rugăciunile noastre personale și publice, dar și cele rânduite a fi rostite la diferite jubileuri, ori la aniversarea zilelor de naștere sau de onomastică au ca idee centrală mulțumirea adusă lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate de Dumnezeu asupra vieții noastre.

40 de ani de slujire preoțească este un fericit prilej de mulțumire ce se cuvine adusă lui Dumnezeu. Numărul 40 este un număr sacru. Iată câteva mărturii: **din tradiția biblică**: 40 de zile a plouat în vremea lui Noe, a postit Moise pe Muntele Sinai și proorocul Ilie pe Horeb, 40 de ani a condus Dumnezeu poporul Său prin pustie, la 40 de zile a fost dus Pruncul Iisus în templu, 40 de zile a postit Domnul în pustiu la Carantaniei, înainte de începerea activității Sale publice, la 40 de zile după înviere Hristos-Domnul s-a înălțat la cer; **din viața noastră liturgică** la 40 de zile după naștere se săvârșește Botezul, 40 de zile durează Postul mare, la 40 de zile după moartea creștinului se săvârșește cel mai important parastas; dar și **din existența noastră pământească** la 40 de săptămâni de la concepere se naște făptura umană.

Revista noastră parohială – cu numele generic „*CHEMĂRI la HRISTOS*” – foie de comuniune și comunicare a Bisericii Ortodoxe Române „La Sfânta Înviere” din Viena am temeluit-o în primăvara anului 1993, înaintea Sfintelor Paști și a ajuns acum (decembrie 2020) la numărul 100. Această revistă era trimisă cu drag și a fost primită cu bucurie, în casele, dar și în inimile și mințile, adeseori răvășite, ale românilor noștri ortodocși risipiți printre străini. Precum o definește și numele, revista s-a dorit să fie dintru început, de patru ori pe an, o chemare-invitație stăruitoare la viețuirea întru Hristos, căci doar El ne-a invitat ca Fiu al lui Dumnezeu întrupat, făcut asemenea nouă, afară de păcat: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi... și veți găsi odihnă sufletelor voastre*” (Mt. 11,28-29).

CHEMĂRI LA HRISTOS

5 Foie de comunicare a Parohiei Ortodoxe Române din Viena noiembrie 1994.

Lubiți frați și binecredincioși creștini!

*"Hristos se naște mărit-L, Hristos din ceruri întămpinați-L,
Hristos pe pământ înălțați-vă...!"*

Într-un veac și într-o lume de explozie și chiar bombardare informațională, de secularizare și descreștinare am stăruit, potrivit chemării și vocației preoțești să chemăm la Hristos și prin textele acestei modeste reviste tipărite pe 12 sau 16 pagini A4. Am publicat materiale și le-am structurat pe diferite teme: din învățătura Bisericii noastre, Sfintele Taine, Sfinții noștri, faptele și cuvintele lor, file din istoria noastră, recenzii, efigii dragi, pomeniri, reportaje, aniversări, pelerinaje, cultură, unitate în diversitate și teme din actualitate. Am publicat din învățăturile Sfinților și Părinților Ortodoxiei, din pastoralele primite de la Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la diferite prilejuri, dar și pastoralele ierarhului nostru Înalt-preasfințitul Părinte Mitropolit SERAFIM. De asemenea, am preluat perle din opera marilor noștri teologi și părinți: Dumitru Stăniloae, Arsenie Boca, Ilie Cleopa, Constantin Galeriu, Teofil Părăian, dar și din marii noștri poeți: Eminescu, Coșbuc, Vlașuța, Goga, Blaga, Ioan Alexandru, Grigorie Vieru ș.a. Am preluat și din gândirea unor personalități contemporane: Mircea Păcurariu, Ioan Aurel Pop, Pavel Chirilă, Ana Blandiana, Dan Puric, Theodor Paleologu, Constantin Chiriac, Mihai Neamțu ș.a. I-am invitat să scrie și pe tinerii parohiei noastre care au absolvit: licee, facultăți sau au obținut titlul de doctor, pentru ca să fie impulsuri și motivări pentru alți tineri ai noștri. Ani de-a rândul am publicat sub titlu: *Cronica parohială*, listele cu cei botezați (cu părinți și nași), cei cununați și cei răposați. Am încercat să păstrăm și prin această revistă o punte vie cu aparținătorii parohiei noastre, care cuprindea pe românii ortodocși locuitori în Viena și împrejurimi.

Revista noastră a cunoscut, în cei 28 de ani de apariție, o evoluție firească: de la modestul prim număr, cu desenul crucii lui Șerban Cantacuzino așezată în Viena în anul 1683, numere scrise la mașină de dactilografiat, lipite pe foi format A 3 și apoi multiplicare la xerox, până la cele scrise și aranjate în pagină la computer și expediate la enoriași. Numerele din ultimii 15 ani au fost puse și digital și pot fi citite și pe pagina de internet a Bisericii noastre (www.rumkirche.at). Începând din anul 2000 revista noastră a luat o înfățișare profesională prin munca și ajutorul stăruitor dat de Prof. Mag. Ioan Buliga (+22.11.2018) și de D-na Dipl. Ing. Iulia Buliga, iar în ultimii zece ani am fost sprijinit de părintele împreună slujitor la altar Emanuel-Ștefan Nuțu. Alese mulțumiri

acestora, tuturor autorilor, dar și celor care au primit și au citit această revistă ca o candelă însoțitoare și folositoare pe cărarea mântuirii.

Alese mulțumiri tuturor celor care într-un fel sau altul ne-au sprijinit și îngăduit în acești ani ai slujirii preoțești, la publicarea și expedierea acestei reviste.

Slavă și mulțumire preabunului și milostivului Dumnezeu pentru binecuvântarea și ajutorul dat, multă dragoste și deosebit respect distinsei mele familii, dar și tuturor celor pe care cerul mi i-a trimis mereu în tot ce am putut să fac, căci doar am împlinit ceea ce eram dator să fac (Lc. 17,10) ca și slujitor al lui Hristos și chemător-invigator la viețuirea cea cu și întru Hristos-Domnul nostru.

DOAMNE AJUTĂ-ne!

Pr. Emanuel-Ștefan NUȚU: „Chemări la Hristos” a devenit prin cele 100 de ediții în Comunitatea românilor din Viena nu doar o chemare spre Biserică, spre Liturghie, ci în primul rând prezența Cuvântului în casa omului, pentru că, așa cum Sf. Ap. Pavel spune romanilor, credința vine prin auzire, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și cred că acesta a fost gândul Pr. Nicolae Dura, probabil inspirat din Evanghelia Chemării la Cină, prin inițiativa avută în urmă cu mulți ani, când abia sosit într-o Comunitate mică, răsfirată, oarecum depărtată de biserică, a fost nevoit să strige, să cheme oamenii spre Hristos. A fost prin această Revistă Parohială primul la întâlnirea cu credincioșii, care primind chemarea, au răspuns ei. M-a impresionat pluralul „chemări”, care evidențiază stăruința de a convinge, de a mișca pașii omului spre Biserică. Iar și iar, din cutia poștală, de 28 de ani, răsună în Parohia aceasta „Chemări la Hristos”, un altfel de clopot.

Am trăit și eu bucuria de a găsi în cutia poștală o dată la trei luni această Chemare, nu doar facturi sau reclame, ci Chemări la Hristos. Minunat sentiment: să te simți ademenit din cutia poștală nu doar spre cele ale trupului și trecătoare, ci cu chemarea spre Hristos. Și iei acea revistă în mână, alegând-o cu evlavie din mulțimea de foi, privind pe prima pagină pe Hristos Care binecuvintează și cheamă spre El. Apoi o răsfoiești și vezi imagini cu mari duhovnici, citești texte atent alese pentru întărirea duhovnicească a omului din aceste timpuri, cuvinte care să te ajute în hotărârea de a răspunde afirmativ, fără mulțimi de scuze, Chemărilor la Hristos. Luată în mână, revista aceasta te oprește din alergări și căutări și te așează cuminte pe scaun pentru lectura duhovnicească. Citești despre evenimente din Parohie și înțelegi că nu ești singur, ci aparții unei familii spirituale, că te poți apropia de cei de-un neam cu tine în biserică. Mi-a plăcut foarte mult ideea de a fi evidențiați tinerii care

au terminat un liceu sau o facultate, ca încurajare pentru cei care se străduiesc, prin studiu, să-și creeze un viitor în această țară. Am apreciat foarte mult că poezia românească este aproape nelipsită din fiecare ediție, pentru ca nimeni să nu uite armonia Cuvântului în poezia creștină.

Foarte ușor, la prima citire, îți dai seama că în acele foi stă ascunsă privegherea și osteneala unui om neliniștit până ce-și vede fii duhovnicești răspunzând Chemărilor la Hristos.

Sunt unul din cei care știu cât de greu a fost realizată această revistă, câtă jertfă pentru ca ea să ajungă în cutia poștala și apoi în casa creștinului, însă sunt convins ca multe suflete au găsit drumul spre biserică, primind în mâna lor „Chemări la Hristos”.

M-am alăturat în ultimii 10 ani editării acestei reviste și alături de voluntari din comunitate am lucrat cu drag la pregătirea grafică și trimiterea ei prin poștă, dar de fiecare dată, cu multă curiozitate, am așteptat textul noului număr de la părintele Nicolae, vrând să descopăr mesajul dorit a ajunge la inimile oamenilor prin articolele bine alese, întotdeauna în pas cu evenimentele din societate, care nicidecum nu trebuie să slăbească credința și nădejdea. Mult am apreciat această atenție a părintelui Nicolae la tot ce se întâmpla în jur și ar putea răni și slabi sufletul și la răspunsul imediat prin predica de la anvon și cuvântul trimis prin Revista Parohiei.

La ceas aniversar a 100 de ediții îl felicit din suflet pe Pr. Nicolae Dura pentru curajul și implicarea în realizarea acestei Reviste Parohiale și-i urez să transmită mai departe cât mai multe „Chemări la Hristos”!

Cu RECUNOȘTINȚĂ ȘI PREȚUIRE, la ZI ANIVERSARĂ

Antoneta VASILOIU

Vă găsim aici la a 100 ediție a revistei, care ne oferă hrană pentru inimă și minte, care ne oferă susținere și trăire prin „foaie de comunicări”. Simțim că ne ancorăm în realitatea momentului, ne călăuzim pașii spre cărările lui Hristos și ne luminați calea atunci

când drumurile abia se mai deslușesc. De aproape (am trăit 11 ani în Austria) sau de mai departe (acum locuiesc la Mediaș), de câte patru ori pe an, trăim bucuria întâlnirii cu cei care slujesc și care ne călăuzesc pașii prin chemări la Hristos. Am simțit că într-o comunitate mică glasul nu ți se aude decât prin perseverență și prin apropiere de Hristos!

Ne-ați învățat să vă căutăm și vă lăsați găsiți, de câte ori sufletul nostru caută pastile de trăire duhovnicească și de câte ori mintea se vrea hrănită sănătos.

Prin Dumneavoastră, cei care slujiți, aici, ne găsim conectați la problemele comunității; și dacă începe școala, și dacă ne încercăm o pandemie, și dacă sărbătorim succesul copiilor noștri, și dacă ne bucurăm și dacă durerea ne încearcă.

Ne-am întâlnit, printre pagini, cu Acad. Dr. Ioan Aurel POP, cu antropologul și omul politic Teodor Baconschi, cu Mitropolitul Serafim, cu Pr. Dr. Constantin Necula, cu Pr. Dr. Emanuel Pavel Tăvală. Prin Dumneavoastră, niciunul dintre noi nu e singur!

E un privilegiu pe care viața mi l-a dat, să fi putut observa cum se nasc, cum cresc, cum se maturizează și-și iau zborul, copiii ce trăiesc în familii și într-o comunitate în care educație creștină este o valoare.

Exprim prin umilu-mi cuvânt, bucuria unui suflet care este hrănit și îndemnat la trăire duhovnicească prin chemări la Hristos.

Vă mulțumim că existați și că trudiți cu grijă pentru noi! Și iarăși cu recunoștința și prețuire.

Dipl. Ing. Iulia VICOL: Publicația noastră trimestrială CHEMĂRI la HRISTOS împlinește frumoasa vârstă de 28 de ani, ajungând la 100 de publicații. Aceasta este una din operele Părintele Nicolae, editorul acestei reviste. În acești ani, mai mulți Enoriași au „pus umărul” la editarea acesteia. De la o modestă foaie de comunicare ea a ajuns în mod treptat, căpătând și o altă înfățișare, la o adevărată publicație prin formă și conținut, depășind cadrul unei obișnuite publicații parohiale.

Această Revistă este o oglindă a comunității noastre, pe care o primim cu mare bucurie în mod regulat de 4 ori pe an. Nu cred că există pentru noi, cei aflați pe aceste locuri vre-un mijloc de comunicare care să înlocuiască această publicație. Ea este ca un Duh care aduna, circulă și ne unește în simțire, prin gânduri și scrieri, care ne scot pentru o clipă din obișnuitul zilei.

Imi place foarte mult să citesc această revistă și este una dintre puținele reviste care merită cu adevărat citite și din care poți afla multe. Ar fi păcat ca

unele dintre ele să ajungă direct în coșul de gunoi.

Subiectele sunt diverse și aproape de inimă, istorie, religie, educație, medicină, literatură, filosofie, artele plastice, muzică, aspecte privitoare la viața comunității noastre din Austria.

Cred că revista trăiește, de asemenea, într-o anumită măsură și prin faptul că o simți bine la atingere, că arată plăcut și că este ușor de citit.

Aduc mulțumiri tuturor celor care lucrează la această revistă, celor care trimit materiale pentru publicare și fac posibil, *ca în plină pandemie, revista să fie trimisă în timp util către noi toți.*

Mag. Alexandru și Mag. Aura IONESCU: Broșuri, reviste, ziare specifice sunt nenumărate și nu în ultimul rând, internetul. Noi alegem ce citim și de unde ne informăm.

Revista „Chemări la Hristos” nu am ales-o noi, ci ea ne-a aflat pe noi din dorința de a fi conectați prin diverse surse la viața și activitatea bisericii noastre. Revista oferă o sinteză a activității bisericii noastre. Aici am aflat cuvinte de folos ale sfinților părinți, gânduri și opinii ale unor specialiști sau simpli trăitori, legate de nevoi ale sufletului și trupului. Ne bucurăm că există, pentru că, alături de sfintele slujbe, ne hrănește spiritual.

În ceas aniversar îi dorim „La mulți ani”! Pace și bucurie!

Dr. med. univ. Aurelia BRANETI: Ne bucurăm să celebrăm a 100 ediție a revistei „Chemări la Hristos”! De la începutul apariției ei, această revistă a contribuit în mod esențial la susținerea morală, la evoluția spirituală a românilor ortodocși trăitori în Viena și zonele învecinate Vienei. Această comunicare, prin cuvântul scris ne-a unit sufletele într-o credință, ne-a unit cugetele întru fapte bune, creștinești.

Nu ne-am simțit singuri printre străini, eram împreună la liturgiile duminicale și de Sfintele Sărbători, iar prin Chemări la Hristos, eram informați de activitățile parohiei, eram chemați să ne implicăm

în viața parohială.

Am avut începuturi grele, când noi, cei dornici să-l ascultăm pe Dumnezeu în biserică, nu mai aveam loc în micuța noastră Capelă, atunci am decis să construim o biserică ortodoxă românească în Viena. Da, atunci era important să fim bine conectați, bine informați și să înțelegem marea noastră misiune.

Uniți în jurul Părintelui nostru Dr. Nicolae Dura, am organizat concerte pentru a aduna primele „Bausteine” cum am numit noi, biletele de intrare la concerte și am strâns primii bani pentru a începe mărețul proiect. Revista „Chemări la Hristos” a fost mijlocul de comunicare, îndemnul la unirea efortului tuturor pentru a reuși. Am reușit prin strângerea rândurilor, am reușit prin rugăciune și iubire față de credința străbună, am reușit prin iubirea față de Dumnezeu!

Dumnezeu ne-a răsplătit cu bucuria de-a avea o biserică minunată – Biserica Noastră – cu Hramul Sfântul Apostol Andrei, cel care a început încreștinarea neamului nostru și Hramul Sfintei Învieri, simbol al reînvierii noastre spirituale, departe de țară!

Acum este momentul să spunem că unirea noastră în credință a fost foarte roditoare și folositoare, astăzi creștinii ortodocși români se pot închina și la Biserica Sf. Antonie, iar în ctitorie se află o a treia biserică, Biserica Sf. Ștefan cel Mare, având și Hramul Rusaliilor.

Ne considerăm o comunitate ortodoxă fericită, iubită de Dumnezeu și trebuie să aducem cuvinte de multă mulțumire și laudă preoților noștri care au știut să ne țină strânși uniți, să ne fie înaintemergători și îndrumători spirituali.

Revista „Chemări la Hristos” a dus un aport esențial și merită să o celebrăm, acum la a 100-a redactare! Să ne bucurăm în continuare de prezența ei și să ne bucurăm de unirea noastră în credință și propășire spirituală!

Arhitect Mihaela-Lucia IONESCU: Aș dori să mă refer încă de la început la numele revistei – „Chemări la Hristos”. Acum douăzeci de ani, când am primit această revistă, a fost pentru mine ca și cum chiar Domnul mi-ar fi bătut la ușă, întrebând: „Mă lași să intru la tine?”

Trecuseră câțiva ani, în care împrejurările nu mi permiseseră să merg acasă. În tot acest timp nici prin gând nu-mi trecuse, că la Viena ar putea exista o biserică ortodoxă a românilor. Viața își luase cursul ei, dar – fără preotul care venea de Bobotează, fără slujbe, fără să ai unde aprinde o lumânare – atmosfera devenise din ce în ce mai încărcată, mai apăsătoare. Pe vremuri, de cum ne sfădeam puțin noi, surorile, bunica avea grijă să cheme preotul să facă o sfeștanie. Și acum ...

Da, acum a venit Domnul și ne-a bătut la ușă și

mi-a spus: „Nu ești singură!” Gândul, că rândurile revistei sunt practic citite în același timp de mai mulți, a fost și este și astăzi un mare sprijin sufletesc.

Este ca și cum am fi împreună la o șezătoare. Povețele pastoralelor ierarhilor și preoților, învățăturile marilor duhovnici, precum și versurile minunate ale poezilor cu dragoste de Dumnezeu și de neam, în dulcea limbă românească, încep să se împletească cu gândurile noastre, să le scarmene, să le toarcă, pentru a întocmi apoi o țesătură nouă.

Noi toți, cei care citim rândurile revistei, suntem firele acestei noi pânze, lucrul manual ca rezultat al șezătorilor de peste ani.

Învăluți în această lucrătură nouă, pruncuții de ieri au devenit tinerii de azi, despre care ne relatează revista „Chemări la Hristos”, că sunt pregătiți de viață, liberi întru Hristos. Scria Dan Puric în „Libertatea mărturisirii” că „...neamul, credința și limba sunt concrescute. ...Credința creștin-ortodoxă a acestui neam este ca limba română: nu este nici facultativă, nici obligatorie. Ea ESTE!” („Omul liber”, pag. 172, București 2020)

Am convingerea că existența acestei reviste consolidează în sufletele și mințile noastre această triadă.

Rămân profund recunoscătoare părintelui Nicolae Dura, care a inițiat-o, precum și tuturor celor care s-au ostenit peste ani prin îmbogățirea conținutului și pentru punerea ei în faptă. Și nădăjduiesc ca ea să rămână pe hârtie, ca să o putem citi împreună la șezătoare încă mulți ani. Domnul ajute!

Constantin CIOCÎRLAN: Liebe Leserinnen und Leser, diesen Monat feiert unsere Zeitung der rumänisch-orthodoxen Kirchengemeinde „Rufe zu Christus”, das Jubiläum zur 100ten Ausgabe. Aus meiner Sicht als Jugendlicher muss ich sagen, dass ich persönlich sehr stolz darauf bin. Jeden Quartal lese ich sehr interessiert dieses Blatt und es gibt sehr viel was man daraus lernen kann, als Jugendlicher. Man ist nicht immer nur auf dem neusten Stand betreffend die rumänisch-orthodoxe Kirchengemeinde in Wien, es gibt auch Artikel, die über Heilige sehr ausführlich berichten. Ich bin fest davon überzeugt das es wirklich sinnvoll ist einmal im Quartal s ich eine halbe Stunde zu

nehmen um diese Zeitung zu lesen.

Im Namen aller Leserinnen und Leser möchte ich auch ein riesiges Dankeschön an Pärintele Pfr. Dr. Nicolae Dura übermitteln, der jeden Quartal so viel Zeit in dieses Mitteilungsblatt investiert.

Ich wünsche auch allen Leserinnen und Lesern viel Gesundheit in dieser schwierigen Zeit, die wir im Moment alle miterleben müssen. Es ist im Moment sehr schwer für jeden von uns, da wir sehr eingeschränkt werden, aber wenn wir geduldig sind und wenn wir unseren Glauben beibehalten, wird alles bald besser werden.

Prof. Erich LEITENBERGER*: Herzliche Gratulation zur Nummer 100 des rumänisch-orthodoxen Pfarrblatts „Rufe zu Christus/ Chemări la Hristos“! Es ist immer eine Freude, diese wichtige orthodoxe publizistische Stimme zu sehen und zu lesen. Und das aus mehrfachen Gründen: Das gemeinsame Pfarrblatt ist ein Forum der rumänisch-orthodoxen Gemeinden in Wien. Das berührt mich sehr sympathisch als einstiger Verantwortlicher für die Öffentlichkeitsarbeit der Erzdiözese Wien. Wir hatten auch einen Pfarrblattring, den es heute leider nicht mehr gibt. Dabei ist es so wichtig, dass die Gläubigen in den einzelnen Gemeinden Wissenswertes über die Schwestern und Brüder in den anderen Gemeinden erfahren. Das ist sozusagen der Dialog im eigenen Bereich, „Chemări la Hristos“ leistet da einen vorzüglichen Dienst. Das Pfarrblatt ist aber auch ein wesentliches Instrument im ökumenischen Dialog mit den anderen Kirchen. Auch hier lädt es ein, „über den Zaun“ zu schauen und zugleich liefert es den Ökumene-Verantwortlichen in den anderen Kirchen wertvolle Information über das rumänisch-orthodoxe kirchliche Leben in Wien. Und schließlich ist „Chemări la Hristos“ auch eine Plattform des Gesprächs zwischen den „alteingesessenen“ Österreichern und den vielen Neubürgern mit rumänischen Wurzeln, die einen kostbaren Beitrag für das Leben der Stadt im wirtschaftlichen, kulturellen, humanen, religiösen Bereich leisten.

Als langgedienter Journalist zunächst im säkularen, dann viele Jahre im kirchlichen Bereich sehe ich in „Chemări la Hristos“ eine sehr gelungene publizistische Initiative. Das beginnt bei der Doppelsprachigkeit Rumänisch/Deutsch, die gewissermaßen auch die Lebensrealität vieler Wienerinnen und Wiener mit rumänischen Wurzeln spiegelt: Man spricht beide Sprachen, es ist eine wertvolle Bereicherung des Denkens und Fühlens (mit einer zweiten Sprache gewinnt man sozusagen ein Leben dazu). Und es geht weiter über das breite Spektrum des Inhalts, wo es tiefgehende spirituelle Erwägungen ebenso gibt wie kulturelle Informationen und kurzgefasste interessante historische Abhandlungen.

Für den Leser von „außen“ ist es faszinierend,

durch die Lektüre von „Chemări la Hristos“ zu erleben, wie eng verwoben österreichische und rumänische Geschichte sind. Es ist gleichsam eine Bestätigung dafür, dass die Kirche ein „Sakrament der Einheit in der Vielfalt“ ist.

In diesem Sinn wünscht weiterhin viel Erfolg für diese publizistische Initiative!

*Prof. Leitenberger ist Pressesprecher von Stiftung „Pro Oriente“ und des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich; Schriftführer des Vereines Pro Oriente.

REVIVAL DER RELIGIONEN

Der orthodoxe Ökumenische Patriarch Bartholomaios I. ist überzeugt, dass es derzeit ein „Wiederaufleben der Religionen als dynamische spirituelle Bewegung“ gibt. Das sagte er nach Angaben des Pro-Oriente-

Informationsdienstes (Donnerstag) bei der Corona-bedingt online abgehaltenen 2. Internationalen Konferenz über „Religiöse Diplomatie“ der Athener

Capodistrias Universität. Bartholomaios I. stellte fest, dass Religion „nicht beiseitegeschoben“ werden könne. Als Verirrung bezeichnete es der Patriarch, wenn Religion als angebliche Begründung für Gewaltausbrüche missbraucht werde.

Religionen sollten vielmehr als Instrumente des Miteinanders und der Zusammenarbeit wirksam sein. Der Weg dazu sei der interreligiöse Dialog. Ziel der Religion sei es, den Frieden Gottes auf die Erde zu bringen und zugleich jede Gewalt zurückzuweisen, die Nebenprodukt einer morbiden angeblichen „Solidarität, die sich auf die christliche Brüderlichkeit

angeblichen Religiosität sei, so der Ökumenische Patriarch.

Die Herausforderung von heute sei es, eine „Kultur der Solidarität“ zu schaffen, einer „Solidarität, die sich auf die christliche Brüderlichkeit bezieht“ und das „Banner der heutigen Zeit sein muss. Bartholomaios I. betonte die Bedeutung des interreligiösen Dialogs. Wer diesen Dialog abbrechen wolle, diene „dunklen Zielen“. Zugleich bedauerte der Patriarch, dass das Internet oft zur Verbreitung von „Hass und Fanatismus“ missbraucht werde.

*Kathpress 10.12.2020

RELIGION FÜR ALLE KINDER WICHTIG

„Religion ist für alle Kinder wichtig“: Das hat der deutsche Religionspädagoge Univ.-Prof. em. Albert Biesinger in der aktuellen Ausgabe der Kirchenzeitung der Diözese St. Pölten „Kirche bunt“ betont. Kinder erhielten durch eine religiöse Bildung „einen erweiterten Sinnhorizont“, so der emeritierte Universitätsprofessor der Universität Tübingen. Konkret betreffe das etwa die „großen Fragen“, die Kinder in verschiedenen Entwicklungsphasen hätten. Durch religiöse Bildung „bekommen sie Hinweise auf diese Fragen: Woher komme ich, warum gibt es mich überhaupt oder wieso kommt man auf die Welt, wenn man eh wieder sterben muss?“, so Biesinger. Kinder seien durchlässiger für die Frage nach Gott, „weil sie noch nicht so 'eingespurt' sind in die üblichen Schubladen unserer Gesellschaft. Sie staunen, sind neugierig und bringen manchmal ihre Eltern mit ihren Warum-Fragen an den Rand dessen, was sie noch sagen können“. Verbaut man Kindern diese „religiösen Suchprozesse“, könne dies sehr autoritär sein. „Manche Eltern denken auch nicht sehr weit, wenn sie wollen, dass ihr Kind später selber entscheiden soll, ob es an Gott glaubt“, konstatierte der Religionspädagoge kritisch. Religiöse Bildung entstehe am besten über Rituale, so der deutsche. Als Beispiel nannte er einfache Gesten und Rituale: „Segnen Sie ihr Kind, wenn es morgens aus dem Haus geht. „Religiöse Bildung bedeute zudem das Gegenteil von Erziehungsstress, „nämlich Entschleunigung, die Luft rauslassen und Vertiefung der Kommunikation“. Am intensivsten sei dabei ein gemeinsame Abendritual.

*Kathpress, 27.11.2020

BEETHOVEN war RELIGIÖS*

Der vor 250 Jahren geborene musikalische „Jahresregent“ Ludwig van Beethoven (1770-1827) war trotz der auf ihn wirkenden aufklärerischen Einflüsse „religiös mit einem fast missionarischen Anlie-

gen“. Diese Einschätzung begründet der Präsident der Kirchenmusikkommission, Prof. Franz Karl Praßl, im Kathpress-Interview mit Briefzeugnissen des großen Klassik-Komponisten -etwa zu der von ihm selbst als sein gelungenstes Werk bezeichneten Missa solemnis in D-Dur. Bei diesem Opus Magnum sei es seine „Hauptabsicht“ gewesen, „sowohl bei den Singenden als bei den Zuhörenden, Religiöse Gefühle zu erwecken und dauernd zu machen“, schrieb Beethoven 1824 an einen Freund. Die Missa Solemnis sei überschrieben mit: „Von Herzen -möge es wieder -zu Herzen gehen!“ Das zwischen 1819 und 1823 entstandene „Stück Liturgie -es war keine Konzertsaalmusik!“ war begleitet von intensiven Forschungen Beethovens auf den Gebieten der Theologie, Liturgik und der Geschichte der Kirchenmusik, von der Entstehungszeit des Gregorianischen Gesangs über Palestrina bis Bach und Händel. Laut dem Kirchenmusikexperten Praßl war die Sakralmusik vor Beethoven „meist in nicht mehr hinterfragte formale Schemata hineingepresst“. Für Beethoven sind deren Messen „ein persönliches Bekenntnis, ein Ausdruck ihrer Gläubigkeit und persönlichen Religiosität“, betonte Praßl.

Beethoven war ein musikalisches Wunderkind, dessen Begabung von seinem strengen Vater früh erkannt wurde und zu einer soliden Ausbildung führte. Bereits als Siebenjähriger trat Beethoven zum ersten Mal öffentlich als Pianist auf, als Mitglied der Hofkapelle in Bonn wurde er als Zwölfjähriger Stellvertreter des Hofkapellmeisters an der Orgel.

Beethovens wachsender Erfolg als Pianist und Komponist wurde von einer schwerwiegenden Beeinträchtigung überschattet: Etwa um 1798 zeigten sich erste Symptome jenes Gehörleidens, das schließlich zur fast völligen Taubheit führen sollte. Die Krankheit stürzte Beethoven in eine schwere persönliche Krise, die ihn zeitweilig sogar an Suizid denken ließ. Zeugnis dieser Phase ist das erst nach seinem Tod 1827 aufgefundene „Heiligenstädter Testament“ von 1802. Darin erklärt Beethoven, durch die Krankheit „musste ich früh mich absondern, einsam mein Leben zubringen“. Trotz dieser Beeinträchtigung folgten weitere 25 produktive Jahre, in denen Beethoven seine bedeutendsten Werke schuf. In Wien war er kein Kirchgänger, hatte aber Kontakt zu Geistlichen. Der seit seinem 30. Lebensjahr gesundheitlich beeinträchtigte Komponist starb am 26. März 1827 im Alter von 56 Jahren in Wien. Vor seinem Tod empfing Beethoven die Sterbesakramente und verlangte ausdrücklich eine katholische Beisetzung. Diese erfolgte auf dem Währinger Ortsfriedhof. Seit 1888 ist Beethovens letzte Ruhestätte ein Ehrenhain auf dem Wiener Zentralfriedhof.

*Fragment aus Kathpress 10.12.2020

ȘCOALA DESPĂRȚITĂ complet de BISERICĂ este una fără reper

Ioan-Aurel POP, Președintele Academiei Române

La noi, la români, familia a fost formată de obicei din părinți, dar și din bunici. Părinții i-au învățat aspecte practice pe copii,... iar bunicii i-au învățat partea spirituală. De multe ori copiii învățau dragostea de Biserică și de Dumnezeu prin mijlocirea bunilor. Bunicii au știut să ne spună care sunt valorile perpetue. De ce trebuie să avem și curaj și semeție de-a lungul vieții, dar și smerenie. Astăzi se vorbește foarte puțin despre smerenie.

Distincția între bine și rău e foarte important să fie învățată în familie. Pentru mine, prima școală este familia. Dumnezeu a lăsat lumea în această formă, în care familia mică sau lărgită e prima școală pe care copiii o văd, o înțeleg. Și prin jocurile copilăriei se face educație.

Școala normează lucrurile. Meseria de profesor e una din cele mai delicate din această lume, pentru că misiunea lui este de a transmite valori și virtuți. Orice profesor care-și îndeplinește corect misiunea de profesor, indiferent că predă educație fizică sau matematică, face educație. Și educația înseamnă tocmai transmiterea acestor valori. Iată câteva astfel de atitudini și valori: Dorința de a face bine și de a distinge binele de rău. Ideea solidarității între oameni. Ne-am obișnuit mai mult în ultima vreme cu lupta între oameni, cu critica exacerbată. Or, profesorii transmit acest simț de echilibru, și valorile morale pe care părinții și bunicii le-au sădit inițial trebuie continuate prin școală.

Componenta moral-atitudinală a educației a fost transmisă cel mai bine de Biserică. În cadrul creștinismului, virtuțile se transmit de 2.000 de ani încoace și prin intermediul Bisericii. Dar ele trebuie transmise și prin intermediul Școlii. Motivul: Virtuțile și valorile sunt esențiale pentru ceea ce eu numesc speranța din suflete.

Handicapul universal este că, de la Marea Revoluție Franceză încoace, laicizarea a încercat să despartă complet sau aproape complet Școala de Biserică. Dacă ne uităm în trecut, nu există Școală fără Biserică.

Credința creștină a fost un far pentru omenire în ultimele două milenii. Și nu avem nici un motiv să credem că societatea s-ar fi putut dezvolta la nivelul de astăzi fără existența acestei educații din familie care a fost continuată de Școală. Școala despărțită complet de Biserică este una fără reper. Fiindcă Religia este o disciplină care te învață în primul rând valorile morale ale societății.

De ce Muzica, Desenul, sau Dramaturgia pot fi

puse deoparte pe motivul supraîncărcării? Când faci cu plăcere aceste lucruri, nu ai sentimentul supraîncărcării. Iar plăcerea vine din dăruire. Ca și Istoria sau Geografia, aceste discipline mențin școala mai umană: Școala umană se face, după cum am spus, prin Matematică, Fizică, Chimie, dar se face și prin Geografie și Istorie, fiindcă simțul timpului îl dobândești învățând istorie... Iar geografia conferă simțul spațiului.

Dacă scădem importanța acestor discipline, ajungem treptat să formăm, în loc de oameni deplin, adaptați pentru viață, să formăm niște mecanisme. Iar filosofii ne-au spus că un popor lipsit de educație e foarte ușor de manipulat.

Câteva soluții simple pentru îmbunătățirea educației copiilor: părinții să petreacă mai mult timp cu copiii, iar profesorii să fie mai mult valorizați în societate, așa cum erau cândva. O altă schimbare de atitudine ar viza copiii: Dacă noi reușim să inoculăm în sufletul tinerilor cultul muncii și ideea că, fără școală, nu putem reuși în viață, atunci nu este nimic pierdut.

Să nu ne temem să ne cunoaștem specificul și identitatea. Ca eu să pot înțelege omenirea, cred că trebuie să înțeleg mai întâi grupul din care m-am format și să-l iubesc. Și, iubind această patrie și acest popor, cu siguranță îmi voi putea revărsa dragostea asupra tuturor celorlalte popoare și asupra întregii omeniri.

*<https://basilica.ro/ioan-aurel-pop-scoala-despartita-complet-de-biserica-este-una-fara-reper/>

IOAN ALEXANDRU după 20 de ani

Ana BLANDIANA

L-am văzut prima oară pe Ioan Alexandru în Amfiteatrul „Eminescu” al Filologiei clujene, în anii optzeci, dar poezia i-o citisem încă din anii de liceu. Îi citisem cărțile apărute până atunci - Cum să vă spun, 1964, Viața, deocamdată, 1965, Infernul discutabil, 1967, Vina (versuri) 1967, Vămile pustiei, 1969, Poeme, 1970, dar cartea pe care mi-am asumat-o ca reper a fost Imnele bucuriei (1973). M-au entuziasmat Imnele Transilvaniei, apărută în 1976, nu-l mai simțeam însă la fel de proaspăt în Imnele Moldovei, 1980, ori în Imnele Țării Românești, 1981. Dar era unul dintre poezii de re-ferință ai adolescenței mele. În 25 mai 1982, i-am pășit pragul casei sale, din str. Belgrad nr. 5, din București. M-a întâmpinat cu entuziasm frățesc, prietenesc, copleșitor pentru mine, cel care-l veneram și-l priveam de jos în sus. Mi-l amintesc îmbrăcat în cămașă albă de in, cu ȳari, țărănești, probabil ca în Topa Mică a lui. M-a îmbiat cu vin roșu, am povestit despre Clujul acelor ani, Clujul pe care-l părăsise mai mult de nevoie decât de voie. Îmi apărea nu doar ca un mare poet creștin, ci și ca un mare patriot, care-și iubea pământul strămoșesc, neamul său și era un luptător de prima linie pentru a-i apăra valorile. Poate această atitudine a făcut într-un fel mai îngăduitoare stăpânirea la inflexiunile religioase ale poeziei sale, mai ales la cele din Universitatea bucureșteană, dar și la cele din scrisul său. De altfel, în 1978, el publicase și volumul Iubirea de Patrie, însemnări, eseuri etc., care îi certificau poziția lui în orizontul atașamentului față de poporul său. Am plecat nu doar cu interviul pe care l-am realizat „după dictare”, căci îi puneam întrebările, la care-mi răspundea rar, cumpătat, înțelegător cu mijloacele precare ale tânărului reporter. Mi-a dat și un text despre Transilvania, scris de mână, pe care mi-a spus să-l... topesc în conținutul dialogului nostru, într-un firesc al temei despre spațiul transilvan și istoria sa zbuciumată. Nici nu-i de mirare că, după evenimentele din decembrie 1989, Ioan Alexandru s-a înscris, ca fondator, ajungând și vicepreședinte, în nou reînființatul Partid Național Țărănesc, devenit Creștin și Democrat, unde se regăsea cu credința sa și cu iubirea sa pentru poporul român. Cum nu-i de mirare că el a adus crucea de veghe în Parlamentul României, în momente de mare tensiune politică și socială. Din păcate, ideile lui n-au intrat în rezonanță cu cei care s-au trezit peste noapte mari europeniști, pentru care identitatea națională nu mai avea niciun sens, refuzând intrarea în concertul națiunilor cu demnitate, lăsându-se momiți cu poleiul occidentalismului de tinichea. Patetismul, înflăcărea națională ale lui Ioan Alexandru păreau depășite, neconforme europenizării la pachet. Cele două legislaturi ca parlamentar (deputat în legislatura 1990-1992 și senator PNȚCD de Arad, în legisla-tura 1992-1996) l-au îngenucheat,

I-au copleșit, grăbindu-i sfârșitul, neîmpăcat și departe de țară (16 septembrie 2000, la Bonn). A ars cu flacăra prea mare pentru acele vremuri.

Născut în zi de Crăciun (25 decembrie 1941), de Nașterea Mântuitorului, i-a fost hărăzit lui Ioan Alexandru să propovăduiască cuvântul acestuia, cuprinzându-i în bucurie și iubire partea noastră de pământ și de cer: „Acestea două (Imnele bucuriei și Imnele iubirii) sunt copertele trilogiei neamului, trilogie în care am încercat să cuprind ceea ce e etern pentru cei ce viețuiesc în acest spațiu românesc”, spunea Ioan Alexandru. Prin Ioan Alexandru, imnul a fost reînscris în circuitul de valori ale artei și credinței noastre. Imnul, spune Ioan Alexandru, într-un interviu (Dialoguri literare, Junimea, 1976): „nu te lasă pe drum, nu te lasă suspendat, se face punte pentru a-ți putea continua călătoria”. Imnograful Ioan Alexandru trebuie citit și în această grilă sintagmatică, definitorie pentru anii în care credința era pusă la zid de Statul ateu. A adus în literatura română o experiență unică, originală, care-și extrăgea seva deopotrivă din Pindar, din Sfântul Ioan Damaschin, din sutele de imnografi ai lumii creștine bizantine, din Grecia, Italia, Palestina, Siria, Cipru, Creta și Sicilia, dar și din, neîndoios, Eminescu, autor al imnelor mariane – Rugăciune, Răsași asupra mea.

Ioan Alexandru îl avea pe Dumnezeu, chiar atunci când pentru cei mai mulți Dumnezeu a murit. Căci el îl văzuse pe Dumnezeu. Logos întrupat în Istorie. „Singurii poeți care au rămas sunt poezii creștini, spunea Ioan Alexandru, în 1991, pentru că au obiect! Poezia modernă nu mai are obiect. Nemaivestind Învierea lui Christos, ce să mai vestești, ce să mai spui?” Printre poezii care rămân se numără, cu siguranță, și Ioan Alexandru.

Cu Ioan Alexandru am fost colegă de grupă la

Facultatea de Filologie din Cluj. La București ne vedeam uneori la Uniunea Scriitorilor, ne salutam cu prietenie. Apoi a venit revoluția, îmi amintesc că l-am văzut în balconul din Piața Universității, că a fost vicepreședinte PNȚCD, dar nu îmi amintesc să mai fi vorbit. Au trecut ani. Ultima întâlnire cu el și cea mai memorabilă s-a petrecut, cred, în 1997. Eram la Berlin, unde avusesem lansarea unei cărți. L-am căutat. Numi imaginam că se va mai pune vreodată problema să îl întâlnesc pe Alexandru. Cu vreo doi ani în urmă, avusese un accident cerebral și rămăsese într-o stare extrem de gravă. L-am găsit pe Alexandru așezat într-un fotoliu, cu Ulvine, dreaptă și dramatic de încordată, în picioare, în spatele lui. Așa cum ne așteptau, emoționați și severi, erau un adevărat tablou al tensiunii și durerii. Niciunul dintre noi n-am știut în prima clipă ce să spunem și am simțit că voi izbucni în plâns. Pe lângă tragedia lor, ideea mea adăuga toată zadărnicia și derizoriul jalnic al vieții sociale. Ne-am luat rămas bun fără cuvinte, îmbrățișându-ne. Nu peste foarte mult timp, aveam să-l revăd pe catafalc, lângă mormântul lui Constantin Brâncoveanu, despre care scrisese atâta, în Biserica Sfântul Gheorghe, goală.

SATUL cu cei mai mulți SLUJITORI BISERICESTI

Pr. Prof. Dr. Vasile OLTEAN

Un „minuscul sat” Deal, cu doar 276 de numere de case și tot atâtea familii, a supraviețuit din vremuri istorice datorită unor locuitori pentru care viața creștină, credința în Dumnezeu, depășea elementul vieții cotidiene. S-a mai scris despre satul Deal, consemnat în cronici la 1366 sub numele de Neagra și „așezat de Dumnezeu în calea tuturor răutăților și bătaia tuturor vânturilor”, cum spunea Nicolae Iorga despre toate satele din Ardeal.

Mărturii s-au scris de către popa Cosma din Deal, eroul acestei așezări, care, alături de Sf. Sofronie de la Cioara, a luptat pentru apărarea Ortodoxiei românești, pângărită de autoritățile străine din Transilvania. O lucrare monografică a fost semnată de Ioan Olteanu și Vasile Oltean, „Valea Oanei - Valea plângerii” (București, 2000).

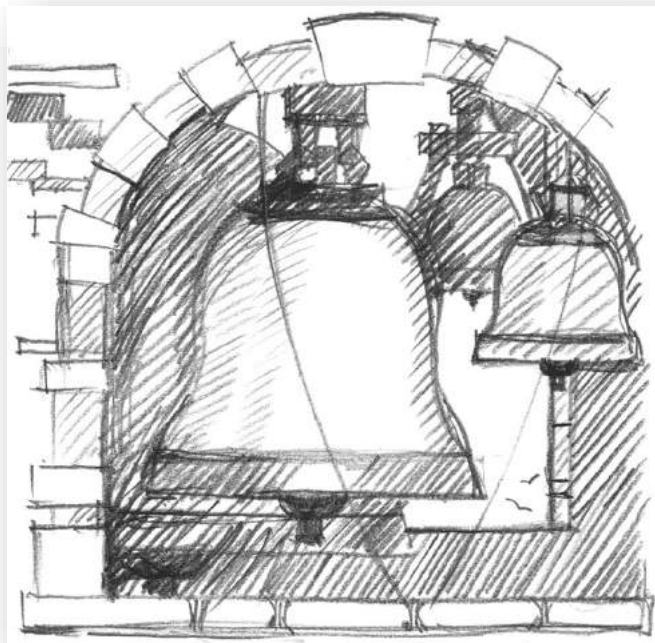
Astăzi suntem fericiți să ținem în mână o impresionantă lucrare, alcătuită după îndelungați ani de cercetare și trăire de „deloreanul” preot Ioan Petru, intitulată „Cronica preoților deloreni - jertfelnicie, statornicie și continuitate”. Evenimentele sunt stabilizate începând cu anul 1700, dar aruncă priviri spre îndepărtatele istorii ale așezării sătești încă din vremea dacilor. Nu s-a limitat doar la un itinerar biografic, alimentat de bogăția mărturiilor istorice, pe care le-a depistat în baza unei minuțioase cercetări arhivistice, ci s-a aplecat asupra acestor documente pentru a ne face să înțelegem contextul social în care

acești locuitori au putut să păstreze credința străbună, în ciuda intemperiilor de ordin social, politic și administrativ la care au fost supuși. „Legea străbună” au păstrat-o nu ca o zestre, ci ca o convingere că aceasta este definiția vieții lor.

Autorul cărții vrea să dea mărturia pe care înaintașii săi din satul așezat „pe un picior de plai, pe-o gură de rai”, mioritic, au dovedit-o în trăirea lor istorică. Este meritul autorului de a urmări evenimentele petrecute în spațiul istoric al Transilvaniei, în care se afla și satul Deal din vremea lui Negru Vodă, cu accente asupra celor din vremea lui Mihai Viteazul, dar mai ales în perioada prigonirilor din vremea Uniației generalului Bucov, când popa Cosma din Deal s-a dovedit unul dintre eroii naționali ai apărării Ortodoxiei românești. Găsim pagini impresionante, care vin ca mărturie în timp pentru a ne convinge azi că popa Cosma din Deal trebuie trecut în rândul sfinților români, nu numai pentru jertfirea și martirajul său, dar și al familiei sale, soția și fiul său murind în temnița prigonitorilor. După ce cutreierase 42 de sate, dovedind românilor semnificația păstrării credinței strămoșești și susținând, în satul Deal, un „sobor”, în 3 octombrie 1757, și-a dovedit calitatea de apărător al istoriei noastre străbune, asemeni unui conducător național.

Determinarea popei Cosma a devenit motivație de existență creștină pentru românii ortodocși din Deal. Autorul lucrării, utilizând numeroase mărturii documentare, cercetate în valoroasele arhive transilvănene, și nu numai, urmărește evoluția vieții creștine ortodoxe în satul său natal, oferind mărturii biografice pentru slujitorii bisericii din Deal, mulți dintre ei necunoscuți chiar și de către localnici. Îl pomenim pe popa Roman, unul dintre apărătorii credinței din timpul Mitropolitului Atanasie, care a fost numit în popor „satanasie” pentru presiunile lui la „uniație”. Apoi, preoții Dumitru, Vasile Negrea, Ioan Duca, Simion și Vasile Dura, Petru Roșca, Ion Dobre, Lazăr Voișean,

ca să pomenim câțiva dintre cunoscuții preoți rămași în colbul documentelor pentru jertfele lor întru apărarea credinței strămoșești în Deal. Autorul lucrării oferă pagini memorabile, menite să dovedească contribuția lor în lupta pentru apărarea credinței strămoșești.

Dovedindu-se un analist sânguincios, oferă capitole întregi cu mărturii documentare privind „preoții cu rădăcini delorene provenitori din alte parohii” (Ioan Dăncilă, Vasile Dobre ș.a.). Pagini memorabile îi dedică Episcopului Vasile Coman, protopop al Brașovului și, apoi, Episcop al Oradiei. Nu pot să nu-i mulțumesc pentru paginile impresionate oferite celor doi unchi ai mei, Vasile Coman, episcopul, și Nicolae Coman, preotul brașovean, dar și mie și fraților mei, Pavel Oltean, fost preot la Jina, și Ioan Oltean, la Gârbova (Alba). Este impresionantă lista preoților deloreni în diferite parohii din Transilvania, și nu numai, preoți care s-au născut în Deal și au păstorit în numeroase parohii din țară. Cu o minuțiozitate impresionantă, autorul lucrării excelează în a depista mărturii documentare, prin care valorifică activitatea pastorală a acestora, care aureolează valoarea unui sat atât de mic, dar atât de creștinesc. Cu câtă încântare prezintă evoluția cărturărească a deloreanului preot prof. Nicolae Dura, care slujește viața creștină a românilor de la Viena, oferindu-ne lista impresionantă a publicațiilor sale!

Din cuprinsul acestui volum aflăm și mărturiile documentare privind autorul cărții, preotul Ioan Petru, născut în Deal, la 25 noiembrie 1956, care s-a bucurat de părinteasca duhovnicie a părintelui Dometie Manolache, de la Mănăstirea Râmeț, și a lui Arsenie Boca, ajuns preot la Vaslui, primind „brâul roșu”, în 1988, iconom stavrofor în 1990, protopop al Protopopiatului Fălciu, apoi al Protopopiatului Huși (2012), cunoscut pentru cărțile sale: „File de monografie -

Fălciu” (Bârlad, 2008) și „Preoți din Episcopia Hușilor” (Bârlad, 2020), dar și pentru numeroase articole și recenzii.

Cifra de 42 de slujitori ai Altarului, proveniți din Deal, răspândiți în spațiile bisericești ai acestei țări, confirmă pe deplin ce a însemnat viața creștină într-un sat mic, dar ce adaugă multe suflete creștine care au lăudat pe Dumnezeu, iubindu-L și păstrându-L în credința lor strămoșească.

[*https://ziarulumina.ro/educatie-si-cultura/cultura/o-veritabila-monografie-a-unei-localitati-cu-cei-mai-multi-slujitori-bisericessti-satul-deal-judetul-alba-157885.html](https://ziarulumina.ro/educatie-si-cultura/cultura/o-veritabila-monografie-a-unei-localitati-cu-cei-mai-multi-slujitori-bisericessti-satul-deal-judetul-alba-157885.html) (16.10.2020)

„DUMNEZEU ESTE DORUL ȘI FOAMEA NOASTRĂ, NU LUMEA ACEASTA”

Cauzele suferinței umane, în tâlcuirea Părintelui Arsenie Boca

Pr. Prof. Univ. Dr. Ioan C. TEȘU

Referindu-se la tâlharul de pe Cruce, considerat a fi primul cetățean al Raiului, iar pentru noi speranță de pocăință și de mântuire, Părintele Arsenie Boca ne învață să nu deznădăjduim niciodată, întrucât „dorul lui Dumnezeu după cel mai mare păcătos este mai mare decât dorul celui mai mare sfânt după Dumnezeu”.

Părintele Arsenie Boca, al cărui dosar de canonizare se află, în prezent, în proces de evaluare, este, în mod indubitabil, unul dintre cei mai importanți duhovnici pe care i-a avut Ortodoxia românească, în secolul trecut.

La Mănăstirile Sâmbăta de Sus și Prislop, cel care a fost supranumit „Sfântul Ardealului” a povăuit duhovnicește, prin cuvânt și faptă, prin har și prin artă, mulțimi de credincioși însetați să dea vieții lor un sens spiritual profund. Unele dintre cuvintele și sfaturile sale au fost publicate, în forme mai mult sau mai puțin exacte, încât și în cazul său se potrivește o zicere a Sfântului Paisie Aghioritul, care considera că un mare dușman i-a fost, în viață, popularitatea – faptul de a fi cunoscut și cercetat și, uneori, interpretat în moduri diferite.

Învățătura duhovnicului român, în forma ei deplină, profunzimea ei morale și culmile ei duhovnicești se desprind, cu deosebită claritate, din volumul „Scrieri inedite”, recent apărut, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Dr. Gurie, Episcopul Devei și Hunedoarei, la Editura Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Devei și Hunedoarei, Editura Charisma, Deva, 2019. Din această carte sunt preluate și citatele de mai jos.

Volumul sintetizează concepția de viață duhovnicească pe care Părintele Arsenie și-a împrăștiat-o, la modul desăvârșit, și pe care o

recomanda creștinilor. Cunoștințele teologice înalte se îmbină cu experiențe duhovnicești profunde, integrate într-un dialog cu știința și având ca scop fundamental apropierea de Dumnezeu, prin angajarea într-o viață creștină autentică.

În vremuri asemenea celor pe care le parcurgem în aceste zile, de neliniște și teamă, de suferință și boală, precum și de luptă împotriva pandemiei de Covid-19, cuvintele duhovnicului român pot fi considerate un prilej de adâncă meditație asupra istoriei lumii și a propriei noastre vieți, cu urcușurile, dar și căderile ei, în speranța întoarcerii la Dumnezeu, Cel ce este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6).

Declinul moral al lumii – cauză a bolilor și suferințelor

Omul a fost creat din iubirea infinită a lui Dumnezeu. Vocația primită de el prin creație a fost aceea de a dobândi asemănarea cu Părintele său Ceresc, spre îndumnezeire sau fericire veșnică.

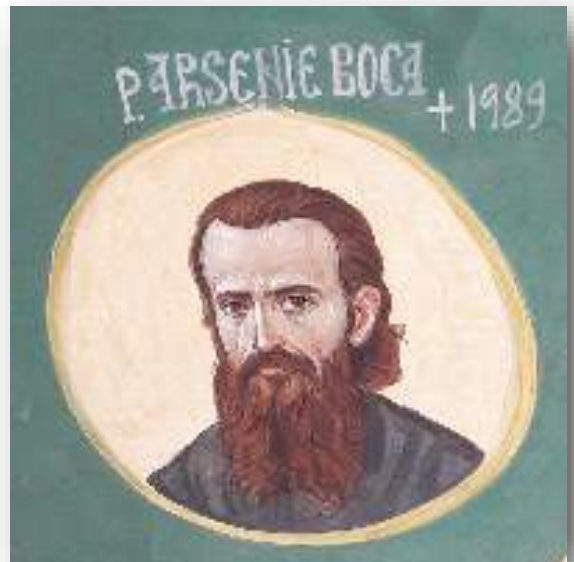
Păcatul, însă, a constituit, așa cum însăși denumirea sa grecească („amartia”) o spune, „greșirea” sau „ratarea” țintei. De atunci, lumea și sufletul omului sunt frământate și tulburate, neputându-și găsi liniștea și odihna decât acolo de unde au căzut: iubirea lui Dumnezeu. Iar păcatul primilor oameni este actualizat de fiecare dintre noi, prin păcatele personale. Acestea, precum spunea și Părintele Arsenie, constituie „răstignirea nedreaptă a lui Iisus”.

Păcatul este considerat de Părintele Arsenie a fi „o conspirație, un complot între om și diavol împotriva lui Dumnezeu, o înfrângere morală, posibil, în temeiul libertății cu care am fost înzestrați. El echivalează cu pierderea nemuririi, cu slăbirea chipului și cu robia libertății”. Repetarea și generalizarea păcatelor conduc la robia patimilor care devin, pentru omul căzut, o a doua natură, de multe ori mai puternică decât cea bună, primă. Patimile „colorează” adevărul și strâmbă mersul rectiliniu al rațiunii, încovoid sufletul dinspre Dumnezeu spre sine”.

Declinul moral al lumii și al ființei umane, realizat prin păcat, constituie cauza tuturor convulsiilor și crizelor economice, sociale și politice, la nivel global – precum și a încercărilor și necazurilor, a bolilor și suferințelor din lume și din viața omului.

Prin Botez, considera Părintele Arsenie, Dumnezeu Se sălășluiește în sufletul omului, iar această prezență „crește, apoi se face conștientă și se manifestă în viața noastră și pe măsura nevoinței, pe măsura atârării noastre întru totul de purtarea Lui de grijă”.

Prin urmare, din primele momente ale vieții conștiente, omul se află în fața a două căi: „o cale largă, cât față pământului întreg și altă cale îngustă,

cât o punte de lemn peste o apă foarte mare, pe care mai nimeni nu trece”. Atunci când viețuim înalt în plan spiritual, „harul Duhului Sfânt desăvârșește viața noastră și Hristos trăiește în noi până la totala asemănare. În cazul în care libertatea noastră ajunge roabă păcatelor, făptura cea nouă tânjește, nu se arată, și omul acela se desăvârșește în rele, rămânând exclusiv om al veacului acestuia, pieritor și fără mântuire”.

Indiferent de mulțimea și gravitatea păcatelor săvârșite în profunzimile sale, sufletul uman păstrează dorul și foamea după Dumnezeu, „nostalgia paradisiului”.

Hristos este comoara noastră, iar calea pe care trebuie să o urmeze omul și umanitatea este „știința îndumnezeirii”, prin ruperea legăturii cu păcatul și reîntoarcerea la iubirea Cea Dintâi, Dumnezeu.

Referindu-se la tâlharul de pe Cruce, considerat a fi primul cetățean al Raiului, iar pentru noi speranță de pocăință și de mântuire, Părintele Arsenie Boca ne învață să nu deznădăjduim niciodată, întrucât „dorul lui Dumnezeu după cel mai mare păcătos este mai mare decât dorul celui mai mare sfânt după Dumnezeu”.

Privind lăuntric lumea contemporană, duhovnicescul Părinte considera că, „în vremea noastră, trebuie să propovăduim din nou încreștinarea oamenilor”. Prin aceasta, oamenii trebuie să redescopere concepția creștină de viață, care echivalează cu „angajarea existențială în Adevăr. Adică să devii martor pe viață și pe moarte al Adevărului”. Aceasta este calea redobândirii sănătății fizice și a tămăduirii spirituale.

Eliberându-se din legăturile păcatelor și ale patimilor, care sunt izvoarele ultime ale suferințelor, durerilor, bolilor și morții, creștinul urmează lui Hristos, redobândindu-și sănătatea sufletească, uneori chiar în ciuda neputințelor fizice. Și, astfel, își câștigă fericirea veșnică – mântuirea.

În cadrul Sfintei Liturghie din ziua de sâmbătă 7 noiembrie 2020 Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit SERAFIM a hirotonit: într-un preot pe diaconul Radu Daniel Boșcu pentru noua parohie din Baden și într-un diacon pe tânărul teolog Cristian Ioan Popa. Părintele Boșcu este absolvent al Facultății de Teologie din Cluj, iar părintele Popa este absolvent al Facultății de Teologie din Oradea.

Au mai slujit la Sf. Liturghie în Parohia „La Sfânta Înviere și Sf. Ap. Andrei” din Viena, alături de Părintele Mitropolit, Preoții: Dr. Nicoale Dura (paroh), Emanuel Nuțu, Răzvan Gască (paroh Wiener Neustadt), Cătălin Soare (paroh Sankt Pölten) și Arhid. Dumitru Dura (secretar mitropolitan).

Dorim, din tot sufletul, celor doi hirotoniți o lucrare preoțească binecuvântată și spornică în slujirea lui Hristos, Arhiereul cel veșnic și a credincioșilor pe cărarea mântuirii!

DOAMNE AJUTA!

ROMÂNCA: ARTIST al VIITORULUI

Doamna Georgeta CONSTANTINESCU a obținut acest titlu „ARTIST OF THE FUTURE” în urmă cu o lună, când a participat cu trei picturi la concursul organizat de CONTEMPORARY ART CURATOR MAGAZINE din SUA.

Doamna Constantinescu a absolvit în 1980 Facultatea de Automatică și Calculatoare, Institutul Politehnic București, cu repartiție în cercetare la Institutul de Tehnică de calcul București. A proiectat și realizat primul Personal Computer în România, fabricat apoi de către Fabrica de calculatoare București în mii de exemplare. A activat în domeniul informaticii până în anul 2007 când pur și simplu a simțit imperios nevoia de a se reconecta cu natura, cu pământul și lumina, în ultimă instanță cu Universul. Așa s-a realizat o ruptură totală, de profesia inițială și s-a dedicat picturii. A studiat în Franța cu pictori de renume: George Briata – pictor Marseillez, prieten și

Valentina PURȚUC

Părinții pleacă-atunci când sunt chemați.
Plecarea lor e simplă și firească.
De griji și de dureri de-acum scăpați
Se duc la Domnul, să se odihnească.

Nedumeriți noi ne oprim în drum
Și viața noastră-i frântă dintr-odată,
Căci ne gândim cum vom putea de-acum
Lipsiți să fim de mamă, ori de tată?

Dar ei rămân cu noi, ei nu ne lasă!
În amintiri ne sună vocea lor,
Parcă-i vedem intrând acuși în casă
Zâmbind la toate înțeleșgători.

Vor fi alături fără încetare
Trăind prin tot ce au făcut și-au zis
Și-atunci când dorul ne va fi prea mare
Ne-or vizita, din când în când, în vis.

Nu plânșe! Domnul te va mângâia,
Te-o ajuta-n durere să fii tare!
De câte ori se stinge-n cer o stea
Se-aprinde pe pământ o lumânare!

Încearcă, fată dragă, să-nșelegi
Oricât ești azi de îndurerată:
Părinții pleacă, c-așa-i scris în legi,
Dar pentru noi, ei nu mor niciodată!

*Pentru, Aura, în memoria mamei,
Mariana Baciu, 26.11.2020

admirator al lui Eugen Ionescu-, Christian Jequel, Michele Taupin, cu marele pictor italian Giancarlo Bargonì, cu Peter Cassagrande din Germania.

Ultimii opt ani au fost ani de extremă solitudine, ani în care s-a întors în sine însuși ca să-și regăsească sufletul așa cum l-a primit de la străbunii ei și să încerce să-l transpună pe pânze, de fiecare dată mai mari.

Ea crede că cele mai puternice tablouri sunt cele create spontan și neașteptat. Unul dintre maeștrii ei, anume Christian Jequel, scria despre picturile doamnei Constantinescu: „Lucrările Georgetei fac Spațiul să se lărgească progresiv până devine o alta lume. Pânzele ei sunt un amestec de spontaneitate, de gesturi rapide și de extremă meticulozitate în construcția imaginii prin straturi succesive de materie. În fața unei panze a artistei privitorul poate fi deconcertat, tulburat sau entuziasmat de explozia de

culori, de semne și sensuri. Artista se află ea însăși prinsă într-o relație subtilă între afectivitatea sa și mediul său.”

Convingerea, simțirea și siguranța distinsei noastre artiste întru mânuirea penelului este că forța picturilor ei izvorăște din locul nașterii și creșterii sale, din adâncurile Carpaților de curbură. Universurile nebănuite ale Vrancei le simte în sângele ei clocotind, cerând să se identifice cu ea prin capacitatea imaginativă de a le ilustra pe pânză. Astfel trăiesc cu dânsa și în lucrările sale bunii și străbunii, dar și minunatele noastre „Plaiuri mioritice”. Aici în Munții Vrancei, la Soveja, a descoperit Alecu Russo balada Miorița, pe care o plasează între capodoperele lumii, alături de operele poetilor antici Virgiliu și Ovidiu. Această minunată baladă a fost publicată de Vasile Alecsandri, în urmă cu 170 de ani în gazeta „Bucovina” din Cernăuți.

În Austria Doamna Constantinescu a devenit membră a Asociației Internaționale a Artiștilor Plastici, sub patrimoniul UNESCO, și a avut expoziții în Viena, Salzburg și Linz. În Viena este la a treia expoziție personală: 2015, 2017 și acum în 2020. Expoziția actuală poate fi vizitată până la sfârșitul lunii decembrie, în centrul Vienei: Galeria Steiner, Kurrentgasse nr. 4, sectorul 1; program: luni-vineri între orele: 11- 14 și 16- 19.

Doamna Georgeta Constantinescu a avut expoziții în ROMÂNIA, SUA: New York, Los Angeles, Miami; CHINA: Shanghai; SPANIA: Marbella; KOREEA de SUD: Bussan; SUECIA: Stockholm, iar opere create de mână, mintea și inima ei se alină în multe locuri ale terrei.

Alese felicitări și DUMNEZEU să Vă țină darul să puteți bucura și înfrumuseța prin înnobilare privirile și admirația iubitorilor de frumos întru mulți, buni și binecuvântați ani!

*<http://www.georgetaconstantinescu.com/>

Speranta in puterea Crucii,
pictor Georgeta Constantinescu

Sara Crăciunului nost`

Sara Crăciunului nost`
Mare bucuria fost
Și-a fost bucurie-n lume
De-i așa mare minune.
Iosif cu Sfânta Marie
Au mers în călătorie
Și-ajungând într-un oraș
Au cerut puțin locaș.

Ca s-o lese să se culce
Noaptea-n drum să n-o-apuče
Dar oamenii din cetate
I-au răspuns cu răutate.
Du-te, du-te și ne lasă
Că n-ai loc la noi în casă.
Atunci Preasfânta Fecioară
Leși din oraș afară.

Năcăjită și-ntristată
A intrat într-o poiată.
În poiată cum intră
Pat de fan își pregătea,

Pe Iisus Domnul năștea.
Copilul de frig plângea
Maica Sfântă-așa-I grăia,
Maica Sfântă-așa-I grăia:

Taci Fiule, taci cu mine
Că Tu suferi ca și mine
Căci în lume ai venit
Și ai Tăi nu Te-au primit.
Și de-acum până-n vecie
Și de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie,
Mila Domnului să fie!

RUFE ZU CHRISTUS - CHEMĂRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien GZ03Z034851 M

SLAVĂ și MULȚUMIRE DOMNULUI pentru ocrotirea din anul 2020!

Să ne rugăm lui DUMNEZEU pentru LINIȘTIRE, SĂNĂTATE, BUCURII SFINTE ȘI
SPOR DUHOVNICESC în NOUL AN de har 2021!

Wir wünschen Ihnen ein GESEGNETES WEIHNACHTSFEST und
ein gutes neues Jahr 2021 mit GESUNDHEIT, FRIEDE und HILFE GOTTES!